

**ГЕОРГИ КОНСТАНТИНОВ
РУМПИ-РУМП И ЕСЕННИТЕ
ПТИЦИ**

chitanka.info

Тази нощ Румпи-румпи се събуди от особен шум — сякаш над покрива се пълнеше огромен басейн с вода. Шумът прииждаше някъде от планината, дълго се люлееше и въртеше над главата му, а след това отминаваше по посока на парка. И тъкмо изчезваше от едната страна, внезапно се появяваше от другата — сякаш невидимият басейн горе все се пълнеше и все не искаше да се напълни.

„Какво ли е това? — помисли си слончето. — За пръв път чувам такова нещо: всичко живо на земята е заспало, а небето тази нощ не спи. Я да изляза вън и да погледна над къщата...“

Дълго се вираше Румпи в нощното небе, докато разбере какви са тези тъмни вълни, които прииждаха и отминаваха. По едно време погледът му започна да различава многобройни трептящи крила, а слухът му долови сред крилатия шум развълнуван птичи говор.

„Как не се досетих по-рано, че това са есенните ята! — рече си слончето. — Вчера мама ми разказваше за тях...“

И Румпи си припомни всичко, което бе научил вчера от майка си: как есенно време птиците се събират на големи ята и заедно потеглят към южните страни, как летят над планини и морета през вятър, слънце и мраз, докато стигнат бреговете на далечна Африка, как слабите и болните птици изостават от ятата и дълго се въртят сами над парковите дървета... Слончето напрегна очи в мрака, но не можа да забележи край върховете на дърветата такива изостанали птици. Горе тъмните ята идеха и отминаваха с бодър шум и техният безсънен път в нощта показваше накъде се намира слънчева Африка.

„Ех, ако имах и аз крила — си помисли със завист слончето, — щях да тръгна заедно с есенните птици за южните страни. Даже щях да позволявам на онези, които чувствуват умора, да си почиват върху моя гръб от време на време. Щях да отида заедно с всички в Африка, но нямаше да стоя много дълго там — мечтата ми е само да стъпя на онази гореща земя, да се бухна веднъж в реката Замбези и да се върна обратно... Но нали нямам крила, а само един хобот и сега него ще размахам в нощта — за поздрав и довиждане.“

— На добър път, есенни птици! — извика с протяжен глас Румпи и размахна хобота си.

— Довиждане, довиждане! До нова среща през пролетта! — отвърна нощното небе, в което трептяха и шумяха безброй крила.

Румпи-румп беше готов да изпее и песничка по този случай, дори вече беше измислил думичките:

*Бързат птиците на Юг,
а пък аз оставам тук.
И във есенния здрач
съм единствен изпращач.*

Но вместо да запее песничка, само широко се прозина...

Едва сега усети, че още му се спи. И понеже до изгрева оставаше доста време, Румпи с бавни стъпки се отправи към топлото легло.

На другия ден Румпи-румп често поглеждаше към небето — дали нямаше да се появи пак някое птиче ято и да изпълни синкавия въздух с весел вих и шум на крила? Много му се искаше ятото да премине точно сега, когато грееше ясно слънце: хем слончето щеше да види по-добре отлитащите птици, хем цялото ято щеше да забележи неговия приятелски поздрав с хобота.

Но, изглежда, есенните ята обичаха да потеглят на път още по тъмно, преди да изгрее слънцето. Сега небето блестеше тихо и прозрачно и вместо многото шумни крила, в него трептеше само една-единствена птица.

По всичко личеше, че тази птица не иска да следва пътя на есенните ята — не летеше по права линия към парка, а правеше игриви кръгове в синьото небе. В началото кръжеше далече от техния двор, но ето че започна да приближава към върховете на дърветата и да става все по-голяма и по-пъстра.

„Сигурно е болна или уморена и затова се е откъснала от своето ято“ — си каза Румпи-румп и направи няколко крачки към другия край на двора, за да я вижда по-добре. Сега птицата очерта плавен кръг точно над очите му и Румпи забеляза, че шарките по нея са необикновени — зелени, жълти и кафяви петна, заобиколени от ярък син цвят... Такива шарки няхаха нито гълъбът, нито щраусът, нито розовото фламинго, нито дори африканският папагал. Освен това крилете на тази птица бяха някак по-различни и на вид — кръгли и гладки, без никакви пера, те почти не помръдваха във въздуха, а само

стърчаха встрани и птицата бавно се накланяше ту на едната, ту на другата страна.

— Хей, птицо! Ти защо си изостанала от ятото? — извика към небето любопитният Румпи-румпи.

— Защото ми се скъса краецът — отвърна птицата и направи нов кръг над главата на слончето.

— Какъв краец? — примигва Румпи. — С краец ли те дърпаше ятото, когато тръгнахте тази сутрин за южните страни?

— Дърпаше ме вятърът, а краеца държаха децата... Цяло ято деца има сега в подножието на хълма.

— И никога ли не си тръгвала за южните страни? — недоверчиво присви очите си Румпи.

— Никога. И няма защо да ходя там — крилете ми са направени от географска карта и южните страни са нарисувани върху мен. Ето — Египет и Сахара... Ето — зелената джунгла... А това са бреговете на Индийския океан.

Книжната птица направи бавен кръг над двора и Румпи я проследи с удивени очи.

— Аха. Затова не искаш да пътуваш за Африка... — каза най-после той. — А какво искаш да направиш?

— Да се издигна отново високо над дърветата! — отвърна птицата хвърчило. — И да се върна при децата. Толкова е хубаво да играеш с тях!... Обаче едва ли ще стигна до тяхното ято — вятърът в крилете ми съвсем притихна.

И хвърчилото се завъртя още по-ниско пред погледа на Румпи.

— Чакай, чакай! — тревожно извика слончето. — Накъде те носят тези твои крила? Още малко и ще цопнеш в басейна!

— Точно от това се страхувам... — рече тъжно книжната птица. — Падна ли във водата, няма вече спасение за мен.

Румпи наведе глава и промърмори:

— Значи вятърът е причината... А какво мога да направя аз, за да ти помогна?

И изведнъж подскочи на едно място:

— Измислих, книжна птицо, измислих! Щом вятърът се е уморил да те духа, ще го заместя аз!

Вдигна хобота си към небето и наду бузи... Няколко падащи есенни листа направиха обратен завой и литнаха нагоре.

А книжната птица спря своето спускане към басейна и затрептя на едно място. Румпи пусна през хобота си още една силна струя въздух към нея, но лесно ли е да отместиш и Египет, и Сахара, и зелената джунгла, и бреговете на Индийския океан?

Слончето отново пое дълбоко въздух и наду бузи за трети път. Лека-полека книжната птица се отмести нагоре, изравни се с върховете на дърветата и радостно заплува по синьото небе.

— Довиждане, слонче! — извика хвърчилото и полюшна шарените си крила. — Довиждане и благодаря!

— Няма защо да ми благодариш... — промърмори скромно Румпи. — А се хвани по-здраво за вятъра... И се върни там, където те очакват!

След малко в двора се дочу едно „бух!“ и от басейна долетя песничка:

*Фър-бър-плим,
плим-фър-бър!
Правя вятър
със хобота.
Плувам — лек
като перо.
Колко хубав
е животът,
ако сторил
си добро!
Фър-бър-плим,
Плим-фър-бър!*

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.